



Дамян Дамянов

...А някога и с кожата си
виждах...

...А някога и с кожата си виждах,
тъй както и с очите си усещах
лицето на безликата си грижа,
цвета на всяко най-безцветно нещо.
Кога, какво ми грабна сетивата?
Каква смърт умъртви света край мене?
И що за мъртвовой ме тъй обя, та
окамени ми цялата вселена?
Проклех ли някого, или пък мен прокле ме
душманин някой с тежка люта клетва,
та в жив мъртвец превърнах се без време?
Не знам. Но ако в мрака още светва
една звезда, аз я моля трижди:
пак да ми върне она свят човешки
и радостта – с очите да го виждам,
и ръпката – с ръце да го усещам.
Ако е време пък в света отвъден
да се преселя, нека е красиво.
В смъртта си предпочитам жив да бъда,
отколкото – да съм мъртвец приживе.

КРАЙ

© 1993 Дамян Дамянов

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2008

Набиране: Мартин Митов

Публикация

Дамян Дамянов, *Още съм жив*. ИК „Христо Ботев“, С. 1993. ISBN 953-445-114-5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8513>]